

Spreekrechtverklaring Noë van Wijk

8 augustus is een zwarte dag in mijn leven. Ik zou wat gaan eten met een maat van me en dan word ik gebeld dat Bas is neergeschoten. Het moet me twee keer verteld worden voordat ik door had wat me gezegd werd.

Ik kwam daar aan rennen, met een brok in mijn keel. Ik zag een hele hoop mensen en toen zag ik mijn broertje liggen. Ik heb geschreeuwd: 'Bas hou vol!' Hij werd gereanimeerd. Handdoeken werden uitgedeeld om hem af te schermen. Ik heb nog een keer geroepen dat ik bij hem was. Hij kwam even bij, bloed uit zijn mond. Het was voor mij al snel duidelijk: dit gaat hij niet redden. Zoveel bloed, een operatie daar ter plekke. Het lichaam waar Bas zo goed voor gezorgd had en waar hij zo trots op was, was helemaal aangetast door de wonden en de medische handelingen. Dat was heel moeilijk om te zien.

In de dagen daarna hoopte ik vooral dat de dader zou worden gepakt. Ik voelde me totaal machteloos, ik wist niet wat ik moest doen. Het gevoel is niet te omschrijven. Het moeten regelen van de uitvaart voor mijn broertje was zo onwerkelijk. Ik denk dat ik die eerste week door honderden mensen ben benaderd. Het was heel lief, maar het was overweldigend. Burgemeesters van Haarlem en Amsterdam kwamen op bezoek, er kwam een stille tocht. Dat soort dingen zie je op tv, je loopt niet zelf voorop.

Door Corona moest de uitvaart klein en dat vond ik erg moeilijk. Bas verdiende een groots eerbetoon met al de mensen die hij kende. We wachten nog steeds om hem te kunnen begraven bij onze moeder op Curaçao.

Sindsdien moeten er veel dingen. Allemaal voor een jongen die mijn broertje heeft doodgeschoten. Ik moet naar zittingen, gesprekken met het OM, met Slachtofferhulp, met politie. Ik vind het heel lastig dat ik psychologische hulp nodig heb. Ik zit daar helemaal niet op te wachten. Mijn leven had er totaal anders uit gezien als dit niet was gebeurd.

Dan waren we misschien al die sportschool begonnen die we samen zouden openen. Of waren we samen terug gegaan naar Curaçao. Misschien was Bas nu wel door bij Corps Mariniers. Hij was afgewezen, maar hij gaf het niet op. Hij zou zich voor de Nederlandse maatschappij gaan inzetten. Ik vind het verschrikkelijk dat hij die kans niet heeft gekregen. Hij kon niet tegen onrecht, hij was alleen maar bezig met het welzijn van andere mensen. En dat heeft hem zijn leven gekost.

Bas was mijn broertje. Maar door alles wat we samen hebben meegemaakt waren we meer dan broers, ook meer dan vrienden. We hebben een paar keer samen een nieuw leven moeten opbouwen, waardoor onze band steeds sterker werd. Tot mijn 18de hebben we bij elkaar op één kamer geslapen. We hadden dezelfde vrienden. Bas was de goedheid zelve, ik was wat losbandiger. We vulden elkaar heel goed aan. Nooit hadden we ruzie. Bas vroeg mij advies, ik gaf het. Bas wist wanneer ik me kut voelde, ik wist wanneer hij zich kut voelde. Daarvoor hoefden geen diepe gesprekken gevoerd te worden, we zochten elkaar dan gewoon op. Nu mis ik hem. In alles. Vooral in die kleine dingen.

Je hebt staan schieten op een zomerse dag, op een plek waar zoveel mensen waren, waar kinderen aan het spelen waren. Mijn broertje heeft je niks gedaan. Niemand had je wat gedaan. Ik snap dat er

mensen zijn die problemen hebben. Maar problemen zijn er om op te lossen. Jij bent knettergek. Jij hebt een probleem gecreëerd dat niet op te lossen valt. Bas komt nooit meer terug.

Bas was de positiefste van de familie. Hij hield ons bij elkaar. Hij had belangstelling voor iedereen en stond voor iedereen klaar. Dat bleek op 8 augustus ook weer: hij stond op voor iemand die hij amper kende. Ik ben zo boos dat dit is gebeurd en dat juist hem dit moest overkomen. Hij had nog zoveel kunnen betekenen voor zoveel mensen.